

Kalem Ve Maneviyat

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 09 Aralık 2016

Süregelen matemi tehir eden tekil bir imge ve varlığın da tınısını duyma yetimi pekiştiren ılımlı ve doğurgan bir o kadar buyurgan hele ki temadaki fonu gök kubbeye ulaştırın saf bir dirayet.

Zaman ve mekândan bağımsız, ivedilikle müdahil olduğum, sırlarımı ihlal edenlere inat bir bir ifşa ettiğim yetmedi, evrenin gücüne akıl sır erdiremezken, güçsüzlüğümü silik bir izlekten semazen bir rotada yine pekiştirecim olmuşken inanç ve sevgi muhabbeti...

Kırık, döküntü hecelerden de muaf tutulduğum hatta mahşeri gam yüklü bir minvalde bilfil dünyada yaşadığım/ız yetmedi ikbalimi belirsizlikten umuda taşıyan.

Hüküm süren iken saklı gerçekler ve içselleştirdiklerim iken hayatı özümseten, yolumun düştüğü hangi duygu ise an itibariyle ve asla da suiistimal etmeden, duygularımı ikrardan temize geçirdiğim boyutsuz beyazlık...

Annemin ak sütü kadar da helalinden bir sevgi, muhbir bir imgenin kulağından çekip yan yana getirdiğim o gizemli kelimelerin her nasılsa yoldaşım olup, devre arası yalnızlığımı ebediyen tehir eden, iç döküntülerimi de kırağı çeken mihrapta peş peşe dizem ve her nasılsa bir ömür, acılar iken peşkeş çekilen, zulüm kadar da akla zarar hezimetini yok saydığım...

Göreceli ne çok fiiliyat öyle ya; gel de anlat şimdi!

X şahsı Y olayında Z tarafından, haybeden bir kavgada T şahsına ithaf-en bana...

Ne?

Ne amaçla?

Kimdir olay mahallindeki suçlu?

Eğer ki bir maktulsem hala nasıl soluk alıyorum?

Eşrafına taziye ziyareti yapan ilgili şahıs...

Sonsuzluğun eşitliğinde bir ben ve yaşanılabilir, açıklanması namümkün ve her nasılsa somut bildireleri beyan edemezken, imgelerin yansımalarının, tüm yanlısamalarımın tüm gölgelerinde hedef bildiğim bir

ölümlü; ölüp ölüp hatta ölmeyi bile beceremezken, milyonlarca kez doğuyorsam...

Kim anlayabilir ki, boyutsuzluk iken edebiyat denen kazan, ben ise harf kepçesi misali, kaşığım gelen boy boy cümleler.

Hele ki öncesinde, her nasılsa itirafnamemi, tüm somut verileriyle bir bir beyan etmiş olsam da, yalan ifade vermekten, hayal dünyamı öldürmeye teşebbüsten, müebbede çarpıtıldığım ki yemin etsem bile ne çarpılırım ne de burnum uzar ki boyumun da asla yetmediğini vurgulamalıyım.

Teveccüh buyuran kim ise evveliyatımda, bir ünlem vazifesi gören, her nasılsa az konuşmamıştır aleyhimde ama öz de olmadan sadece onay alacağımı düşünüp hezimete uğramış olduğum binlerce suç unsuru yine iç sesimin saf ve mağdur tınısı.

Velhasıl sorguladığım akabinde sorgulandığım hele ki her yenilgide gardımı almaktansa tamamen Hakk'ın rahmetine sığındığım...

Siz deyin on beş sene ben diyeyim bir ömür.

Siz deyin"ey akılsız" ben diyeyim"başım üstüne".

Hele ki insan kendini bildikten sonra yine de teamülü ve tevekkülü benliğimin ve irademin kamçısı iken: Başıma ne gelirse Eyvallah!

Bir kuyudan içtiğim o buz gibi soğuk ve içimi ferahlatan, İlahi Adaletin bir sunumu ve bil mukabil, deyip tek yönlü bir iletişimden çıkıp da yola, yüce Yaradan'ın cevaplarını ve işaretlerini bizzat gözlemlediğim ve o gönül muhabbeti ki tek muhatap O iken önceleri, şimdi yazdıklarım eşlik eden nice gönül dostu.

İşin aslı, okuyucu kimliğim ile çok şeye vakıf olduğum yanılığını çoktan attım çöp kutusuna üstelik geri dönüşüm olmayacak şekilde hele ki Freud'a olan düşkünlüğümü de, kıyama durmuşken Hakk'ın varlığına, delalet iken kani olduğum aciz beşer sıfatı.

Bir kuram.

Bir ideoloji.

Bilginin devinimi ve yine tüm yollar sadece O'na çıkarken. Sonlandığına vakıf olmam meğerki en büyük müşkülüm ki tüketilen hayallerimin kırıntılarının peşine düşüp de yeni baştan türettiklerimi aklıma gelmeyenlerle yüzleşmem bilfiil ve yine itiraf etmekten mutlu olduğum sayısız duygu ve görgü tanıkları.

Beş duyumu çekip de kenara, bir bir hizaya sokmuşken, algılarımın radar'a takılma ihtimalini de bertaraf edip...

Biçem itibariyle hali hazırda tek somut iddiam olamazken, olanlar ve olacaklar hakkında binlerce somut imgeyi elbette başgöz eden muhatabı duygularıyla bu yüzden, kalemin gizergahında ulaştığım İlahi Çatı; her şeyin ve herkesin çok ötesinde ama paylaşmaktan da geri durmadığım ne de olsa ne hak ihlali yapıyorum ne de gayri meşru bir rotada yön tayini.

Sanırım kaybolmak hiç bu kadar zevkli olmamıştı.

Son durak mı ne zaman?

Belki de fitratımda gizli cevabı, görmezden gelip kısa bir mola ile sürdürmek yolculuğumu üstelik yalnız olmadığımın da bilinciyle...

Dip not:

Bilmediğim çok şey şu hayat denen düzenekte ve yine kendime mal ettiğim ve aralıksız kendimi suçladığım...

Keşke mümkün olsa ve keşke tanıdığım tanımadığım ki ise, tek tek çalsam kapısını yüreğinin ve dem vursam ne ise duyumsadığım ne ise tevekkülünde olduğum ve ne ise içimi yakan hele ki o sessizlik yok mu...

Keşke hayat sevmelerden ve iyi niyetten ibaret olsa ve keşke içimizdeki o kuşu salsak göklere ama ben salıyorum zira sevmenin ertesinde hayatı gözlemliyorum kalp gözümle ve tüm hüznüme sahip çıkarken yüce Yaradan bu sefer sığınıyorum bilip bilmeden.

Okumanız bir kıvanç vesilesidir ötesinde bana sunduğunuz eşsiz bir hazine.

Sevgilerimle sevgili gönül dostlarım...